

kommer det mig, at Udvalget har været saa strængt, jeg kunde næsten fristes til at sige snævert, og jeg kan indstøde den Bemærkning, at man tydelig kan mærke, at det er Mænd, som give Lovene. Hvorfor skal det nemlig gaa ud over Hundene af det svagere Køn? De Herrer, som kjende noget til Hundeverdenen, ville vide, at det altid er Hundene af det stærkere Køn, som ere de værste, og det skulde forundre mig, om ikke — jeg vilde finde det fuldstændig berettiget — det ærede Medlem fra Horsens (Wajer) vilde stille et Ændringsforslag om, at det ikke skulde være de paaqjældende Hunde, som her ere foreslaaede, der skulle indespærres, men derimod deres Modætning. Under alle Omstændigheder burde man have ladet dem sse lige Ret og saqt, at det ene Mar skulle de mandlige Hunde indespærres og det næste Mar skulle de kvindelige. Men jeg vil dernæst gjøre opmærksom paa, at jeg kan i al Alvor sset ikke gaa ind paa hele denne Betragtning. Skal man begynde at give Love for Dyrene paa dette Omraade, synes jeg, at der ingen Grændser er derfor. Hvad skulle vi da sige om Hønsene? Saa maatte Hønsene jo ogsaa indespærres hele Dagen. Ja, naturligtvis, Hanen skulde have Lov til at spankulere frit omkring og kun af og til paa hemmelig Maade faae Lov til at slippe ind til Hønsene. Hvad skal man gjøre ved Køerne? Naar Køerne blive drevne ud ad en offentlig Wei o. s. v. og skulle i Marken eller hjem derfra, maa vi ogsaa gribe til Foranstaltninger i denne Retning for at forhindre Skandaler. Og jeg kunde gaa hele Naturhistorien igjennem og spørge det ærede Medlem, hvad man skulde gjøre og om der da ikke skulde tages Foranstaltninger med Hensyn til alle mulige Dyr. Det forekommer mig, som saqt i al Alvor, at det er en ganske besynderlig Maade at ville give Love paa, at indlade sig paa dette. Det er nu en Gang saaledes i Skabningen og ordnet saaledes af Skaberens, at Livet forplantes paa denne Maade. Naturligtvis, vi som moralske Mennesker kunne meget godt blive enige om, at det er upassende, at det gaar til paa denne Maade, men det er nu en Gang saadant. Hvis vi ville lægge Hovederne i Blod for at se, om vi kunne udfinde en anden Maade, hvorpaa Livet kunde vedligeholdes, skulde jeg med Fornøielse være med dertil, men saalænge den nuværende Ordning staar ved Magt, forekommer det mig, at vi ikke skulle være i den Grad snævrerede, at vi ikke meget godt kunne finde os deri. Jeg vil altsaa henstille til det ærede Udvalg, om det ikke kunde finde sig foran-

lediget til at lade denne Paragraf udgaa. (Modstgælse af Brandes.) Det gjør mig ondt, at jeg paa dette Sædelighedsomraade skal komme i Strid med den ærede Ordfører, men jeg holder i den Grad paa min Mening her, at hvis denne Paragraf ikke udgaa, vil jeg betænke mig meget paa at stemme for Loven. Jeg synes, at der er noget Usundt deri, jeg tillader mig at sige det, og jeg finder det saa meget mere, som jeg er aldeles overbevist om, at det vil ikke frugte Noget. Kjærligheden er opfyldende, og det vil ikke lykkes fuldstændig at holde disse kvindelige Indvibler af Hundeslækten inde. De ville slippe ud, og slipper en Enkelt ud, have vi Skandalen. Nu er det ganske vist saa, at man undertiden kan se en 6—7 Hunde fare omkring, og muligvis med mindre moralske Hensigter — det veed jeg ikke — men vist er det, at naar dette Forslag igjennem, bliver denne Paragraf vedtagen, ville vi faae at se dem i Hundedevis, under alle Omstændigheder i ganske anderledes store Mængder fare omkring, og Skandalen vil blive meget større. Det gjør mig ondt, at det ærede Udvalg har fundet sig foranlediget til at opstille denne Paragraf. Saavidt jeg veed, var den ikke i Regjeringens Forslag, og jeg finder det fuldstændig rigtigt, at den ikke var der. Den forekommer mig at være et mindre heldigt Udslag af den Sædelighedsdrift, som gaar igjennem Nutiden. Jeg skal ikke komme meget ind paa, hvad der blev omtalt af den ærede foregaaende Taler om Statterne, men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at naar en ny Skat maa anses for at være en god Skat og for at komme mange Mennesker til Gode, vil jeg stemme for den, og ikke spekulere over, om man skulde have en hel ny Statterreform, for det synes jeg ikke er praktisk. Hvad de nyttige Hunde angaar, som det ærede Medlem talte om, og som den ensomme Hyrde har ovre paa Heden, saa kan denne jo ved Hjælp af en Ansøgning blive fri for Staten. Dermed skal jeg slutte og indstændig opfordre det ærede Udvalg til at tage det Spørgsmaal under Overveielse, som jeg her har tilladt mig at fremstille. Jeg har ikke været saa ubeskedent, at jeg har villet stille Ændringsforslag, saa meget mindre, som jeg vidste, at det ikke vilde nytte Noget. Men jeg haaber, at mine Ord ere faldne i frugtbar Jordbund, og at der vil blive taget Hensyn til dem.

Nielsen-Grøn: Mine Standsfæller i Udvalget, de her tilstedeværende Gaardmænd, have foranlediget mig til at tage Ordet, og jeg skal gjøre det med Fornøielse. Det er nærmest for at svare det ærede Med-